

Nenad Šaponja

PSIHOLOGIJA GRAVITACIJE

KO SI TI KADA POSTANEŠ NEKO DRUGI?

Smestio si se daleko,
veoma daleko od sebe.

Hodao si po vodi
dovoljno dugo
da poveruješ,
da hodati znaš.

RAZMERAVAM MERE SVOGA DOMA

Pokušavam da odredim
precizno mesto nedostajanja.

Otisak duše koprcu se
u neuhvatljivoj priči.

Odvagujem neizvagane čini
sopstvenog života.

Dopričavam ispričane već priče:

A o čemu ćemo se sporiti,
do o lepoti, o posedovanju i o znanju.

O znanju do koga se stiže,
sasvim,
tek onda kada nas u njemu nema,
nimalo.

O lepoti koja nas preplavi
i potone u istom.

O posedovanju
koje je uvek privid posedovanog.

O tajni po kojoj se hoda
pažljivo
kao po vodi.

SIGURNOST JE IMATI DUŠU NEGDE VAN SEBE

Ukralo te je vreme,
od sebe i od mene.

Učim se da čekam,
pozive koji neće doći.

Otvorio sam ranu,
da je imam zauvek.

Poverovao sam,
da ti postojiš.

A da li je bilo,
ono što je prošlo,
nisam se ni pitao.

Opekao sam se,
o tuđu priču,
o privid,

otvorio ranu koja ne zarasta.

ONDA KADA STVARI OD SPOLJA NE POMERAJU ONE IZNUTRA

Nit po nit,
onoga što jesam,
razmiče se od mene
i postaje dovoljno daleko
od najuže blizine.

Nit po nit,
razmotava se klupko
uživljavanja u druge.

A stvari duše su predvidljive,
koliko i neuhvatljive,
tek kada smo
tamo gde nismo.

Kada na tajnom mestu
 otkriješ ožiljak neizbežnog,
 znaćeš da malo je pomalo
 postalo mnogo,
 a da se ništa nije
 poništiti moglo.

Ušuškavam se
 u jedno takvo ništa.
 U ogrtaču pobeđe
 razmeravam privid
 svih vidljivih stvari.

Plašim se poništavanja,
 neprolaznosti
 i nevidljivih opasnih mesta.

Plašim se da ne izgubim
 ono što nemam.

Delimo ono što nemamo.
 Uglavnom.

Unutrašnji glas moga bića
 kaže mi da stanem.
 Jer sve što postoji,
 van pravila je.

Osim prepreka
 usred naših glava.

ZABUNA PREPOZNAVANJA: NESIGURNOST LEČI SIGURNOST

Ugravirani u vreme,
 u ljudima drugim,
 tražismo mesto potpune samoće.

Ono što gledasmo
 prazno i pozno beše već.

Zaspasmo usred promene,
 a probudismo se zakovani
 u konačnom pogledu drugog.

Živesmo u prepoznavanju događaja.
Hvatamo odjeke ovih i onih stvari.
Plovimo kroz druge koji jesu.
Tonusmo kroz druge koji nisu.

Osetljivi na dodir,
na pritisak glasa i priče,
smanjivali smo se u tačku
u kojoj nas nije bilo.